

Γράφει ο
Βασίλης Γκίνος

Η σαρξ ασθενεί. Το πνεύμα;

Μ' αυτό το τεύχος κλείνει ένας χρόνος πλούσιος σε γεγονότα. Δεν είναι αισιόδοξο να ξεκινάμε την τελευταία συνάντηση του 2024 με τα πιο θλιβερά, αλλά πως να αποφύγει κανείς την ειρωνεία μιας καινούργιας χρονιάς που ξεκινά με αποχαιρετισμούς: ο Μίμης Πλέσσας, ο Μιχάλης Γκανάς, ο Ισαάκ Σούσης δεν είναι πια μαζί μας. Και δεν μπορούμε να μην μνημονεύσουμε τον Quincy Jones - κι αυτός «δικός μας».

Γινόμαστε φτωχότεροι, κι όχι μόνο γιατί χάνουμε τα πρόσωπα. Η σκέψη και τα έργα που διαμόρφωσαν τον χώρο απομακρύνονται σε ένα παρελθόν που δεν ηχεί στην καθημερινότητά μας. Όλα τα πρακτικά ζητήματα που μάς απασχολούν (και γεμίζουν αυτές τις σελίδες), φαντάζουν μετέωρα και παράταιρα αν δεν εμπνέονται από την αισθητική κληρονομιά καλλιτεχνών, που όλο και περισσότερο απωθείται στο περιθώριο της μουσικής παραγωγής. Πώς να μιλήσεις για πνευματικά δικαιώματα όταν το «πνεύμα» ασθενεί εξίσου με την σάρκα;

Δεν είναι το παράπονο του boomer για την σύγχρονη τραγουδοποιία. Έχουμε και νέες φωνές και νέες πένες - δεν εξαφανίστηκαν τα ταλέντα. Όμως ο ζωτικός τους χώρος συρρικνώνεται: τα «καλοτάξιστα» ναυαγούν στον κουβά του streaming και του διαδικτύου, αλεσμένα σε μουσικό πολτό. Αλλά υπάρχει φως: οι ανεξάρτητοι ταξιδευτές πληθαίνουν. Καθώς το μερίδιό τους πλησιάζει το ποσοστό των μεγάλων δισκογραφικών ομίλων, είναι θέμα χρόνου να αναγνωρίσουμε χαμένες ταυτότητες κι ακούσματα. Ευχόμαστε αυτός ο χρόνος να είναι το 2025.

Από την συντακτική ομάδα του «Μουσική και Μουσικοί»,
Χρόνια πολλά